

Åpningstale ved lanseringen av forskning.no

av Paal Alme, styreleder i forskning.no, Oslo 10. april 2002.

Velkommen til en verdenslansering, som det ikke finnes maken til! Store ord – men de er sanne!

Med denne konstatering vil jeg først få hilse vår forskningsminister Kristin Clemet velkommen til denne lanseringen av forsknings-Norges nye felles nettsted.

Så vil jeg gjerne få ønske alle dere andre hjertelig velkommen – dere som har vært delaktige i prosjektet fra dag 1 – og som jeg er en stor takk skyldig for en utrettelig innsats – takk også til dere som har kommet med under veis – og som vi ikke kunne klart oss foruten, om vi skulle komme dit vi er i dag - og til slutt takk til alle dere andre som viser en riktig innstilling til temaet forskningsformidling, ved å troppe opp her i dag for å være med på denne for oss historiske dagen.

Flere har spurt meg om beveggrunnen for at vi tok på oss ansvaret for denne satsingen.

Til det vil jeg gjerne si at vi i Norge har en stor utfordring i å rekruttere barn og unge til forskningsfagene. Vi ser en stadig forgubbing innenfor enkelte fag – og flere undersøkelser viser at vi om få år vil stå igjen med manglende kompetanse til å videreføre den ervervede kunnskap. Dette er et gedigent problem for en liten nasjon som Norge.

Vi vet også at det formidles for lite av denne type stoff, til tross for at interessen er der. Dette har NIFU tydelig dokumentert.

Og så mener vi at norske medier har lagt listen alt for lavt når det gjelder å formidle fra norsk forskning. Dette er interessant stoff!

Vi konstaterer i tillegg at Norge har en meget fragmentert undervisnings- og forskningsstruktur. Vi har 4 universiteter – vi har flere vitenskapelige høyskoler – et stort knippe statlige høyskoler – og en mengde forskningsinstitutter. Om vi i tillegg tar med de bedrifter som har forskning som en del av sin forretningside, ja da kommer vi snart opp i 200 meget forskjellige aktører. Og hver og en av disse aktørene er interessert i å drive egenprofilering og presentasjon av sin egen forskning – på sitt eget nettsted.

Den mengden stoff – og den skog av nettsteder som bare dette medfører, var litt av grunnen til at vi stilte spørsmål om dette var en fornuftig presentasjonsform for all den utmerkede forskning som bedrives i forsknings-Norge.

Vi stilte også spørsmål om det var samfunnsnyttig å bygge ut systemer ved alle institusjoner, som skulle ta ansvar for forskningsformidlingen på hver sin lille tue.

All fornuft tilsier at så ikke er tilfelle.

Og dermed var ideen født – og med så mange sterke argumenter for handling, var det bare å sette i gang.

Og konklusjonen ble; la oss gjøre dette sammen!

Og så kom utfordringene og problemene ramlende mot oss ...i mengder...

Utfordringer som, jeg ikke skal trette dere med her og nå – de er for meg i dag historie.

For det dere nå skal få være med på er faktisk unikt – og det er allerede lagt merke til utenfor landets grenser.

At vi også har ambisjoner om ytterligere satsing over landegrensene, skal jeg la ligge her i dag, men jeg kan fortelle at jeg allerede har vært i samtaler med Vätenskapsrådet i Sverige, for om

mulig å inngå samarbeid med Sverige på formidlingssiden. Så her åpner det seg mange muligheter. Og resten av Skandinavia følger også spent med.

Så vil jeg gjerne få si, at det er med ikke så rent lite stolthet jeg står her i dag og nettopp ønsker hele forsknings-Norge velkommen til samarbeid.

Fra vi i Forskningsrådet første gang begynte å sysle med ideen om et "forskningstorg" – det var det nettstedet skulle hete i starten – til vi endte opp med navnet og fikk innholdsprofilen på plass, er det rent mye vann i havet – og mange svetteperler på pulten.

Det å få penger til et prosjekt som dette - utenom ordinære budsjetter, har vært et løft – og det å få våre universiteter og øvrige forskningsinstitusjoner til å bli med på en felles satsing som dette – ja jeg våger å si at det har til tider vært meget tøft.

At vi per i dag ikke har med oss alle de tunge institusjonene, er nok også et tegn på at mange er usikre og gjerne sitter på gjerdet og venter – så til dere som har tatt skrittet fullt ut og blitt med fra dag en, vil jeg gjerne få rette en ekstra stor takk og gi uttrykk for at dere gjennom denne handling har vist at dere er fremsynte og at dere tar ansvar!

Så kort oppsummert vil jeg gjerne si følgende; gjennom grundig forarbeid – og utallige presentasjoner og besøk i det ganske land, er vi nå kommet til det punkt, der selveste forskningsministeren skal få æren av å sende dette prosjektet ut i eteren, før vi gir stafettspinnen videre til den redaksjon vi har ansatt, nettopp for profesjonelt å kunne ivareta denne funksjonen videre.

Vær så god Kristin Clemet!